



Сам назив странке Ниједан од понуђених одговора, као опције отпора и негације свих одговора политичких странака на питања која разједају Србију, несумњиво одражава избор већине грађана наше земље. Незадовољство политиком која се овде, у различитим, али једнако неприхватљивим облицима води преко двадесет година, кулминирало је потпуном резигнацијом и апатијом грађана који нису сасвим изгубили национални ни морални осећај. Нема идеје ни политичког говора који би пробудили народ из дубоке летаргије у коју је запао. Нема наде да ће се појавити било шта што би покренуло Србију у правцу у коме њен народ, бар по мом мишљењу, жели да Србија крене.

Пре него што покушам да анализирам мотиве господина Вукадиновића да постане носилац листе НОПО, желим да укажем на озбиљне проблеме на које ова странка мора наићи.

Мада је регистрована као странка националних мањина па за њу не важи изборни цензус од пет одсто, већ природни изборни праг од 0,4 процента (приближно 16.000 гласова), мора се поставити питање шта се добија простим прелажењем изборног цензуса. Улажење господина Вукадиновића, вероватно и неколицине других чланова НОПО у парламент, допринело би, свакако, да се из тог парламента, у редовним преносима РТС, чује понекад и разуман и уман глас. Глас који, чак, прихвата већина грађана Србије. Али шта је један или неколицина гласова разума у односу на 126 посланика потребних за изгласавање било које одлуке?

Сва истраживања говоре да народ не верује политичарима, али да ће ипак у великом броју изаћи на изборе. Претпостављам да ће изаћи да својим гласом покаже да се не слаже с политиком која је Србију довела до ивице амбиса, али за кога ће гласати, ипак је непознаница. Део опозиције који би у своје програме могао да инкорпорира ставове из Иницијативе за спас Србије НСПМ-а није ни мали ни безначајан, али је до зла бога посвађан, сујетан, корумпиран и чак аутистичан. Он неће и не може да се окупи око

програма који би имао шансу да привуче озбиљан број гласача. Будимо отворени: не могу они прихватити Иницијативу за спас Србије пре свега због тога што је свака та странка војска неприкосновених лидера који себе виде само на месту „калифа уместо калифа”. Народ препознаје: фотеље, а не Србија, њима су на првом месту.

А сада рецимо коју реч о Иницијативи за спас Србије. Она има 20 тачака, и ниједној се нема нити шта додати нити шта одузети. Сваки човек у овој држави, који имало мисли својом главом, сматрао би да иницијатива није ни потребна, да се такви ставови подразумевају, да су тих 20 тачака минимум око кога се сви у Србији морамо сложити.

Али не слажемо се. Штавише, не слаже се већина. Подсећам да странке које се отворено залажу за улазак у Европску унију, без расписивања референдума, према истраживањима јавног мњења, имају поверење више од 70 одсто грађана. Ово је чудно, с обзиром на чињеницу да је укупна подршка уласку у Европску унију мања од 50 одсто. Нема јасног одговора на питање зашто ће они којима је Србија на првом месту ипак гласати за Николића, који им обећава још бржи улазак у ЕУ. Иако је много пута мењао мишљење, не верујем (као његови будући гласачи) да и овај пут лаже. Велики је улог у питању. Стан од 200 квадрата сигурно није зарадио од посланичке плате. Неко је све то ипак морао да финансира.

О улажењу у НАТО мислила бих да је неозбиљно разговарати да не постоји могућност прављења велике коалиције и изгласавања такве одлуке у парламенту двотрећинском већином, одлуке да се у НАТО уђе, а да се народ о томе не пита. Светски полицајац не мирује, а Србија му баш треба на путу до Русије.

Уношење у закон казних одредби против пропагирања сецесионизма мало је закаснела идеја. Такав закон постоји, али се не поштује, јер онда неке, етнички чак српске странке не би могле да постоје (ЛДП, ЛСВ, па ни УРС – да би се региони ујединили, Србија се мора прво распарчати).

Увођењем обавезе да НВО, медији и друге организације наведу изворе финансирања из иностранства такође је неприхватљиво за већину тих организација. Оне су и медијски и финансијски веома снажне, а у том случају постале би сасвим непотребне јер би њихове ставове јасније и прецизније формулисали амбасадори „међународне заједнице” која их финансира.

Наметање обавеза послодавцима да радницима, који за политичку елиту постоје само за време предизборне кампање, обезбеде двогодишњу отпремнину у случају да буду проглашени технолошким вишком, вероватно би отерало из Србије и оно мало „добротвора” из западних земаља којима сваки запослени у Србији одваја по осам до 10 хиљада евра за новоотворено радно место.

Што се тиче обавезне војне обуке у трајању од три до шест месеци, поставља се питање ко би ту обуку вршио будући да све што од војске претече после Тадића – дочека Шутановац, па Српска војска више и не постоји.

Без обзира на покушај господина Вукадиновића, који је искрен и алтруистички, не мислим да је опција за коју се определио добитничка.

Треба се уздати само у се и у своје кљусе. И спремати децу да преузму и поправе оно што смо погрешним изборима проћердали.

„Младо жито навијај класове, пређе рока дошла ти је жетва.” Ако не сада, а оно за неку годину, када победи програм свих нас који волимо Србију, а који је НСПМ тако добро формулисао у 20 тачака.

Остаје само да се надамо да до тада они који добију изборе неће направити превише штете.